

Arrest

nr. 203 739 van 9 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en C. HAUWEN
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LIPPENS *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 19 november 2015 asiel aan. Op 20 juni 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Pashtu te zijn, afkomstig uit Sardar Khel, Hisarak-district in de provincie Nangarhar, Afghanistan. U zou daar ook uw volledige leven blijven wonen, alvorens u problemen kreeg en uw land van herkomst diende te verlaten. U zou in Afghanistan altijd als herder hebben gewerkt en regelmatig toevlucht hebben gezocht tot de lokale moskee. Op een dag kwam de taliban naar de moskee en namen ze vijf personen mee. Na twee weken kwamen jullie te weten dat drie personen gedood waren en twee van hen nog steeds vermist waren. De volgende keer dat de taliban langskwam in de moskee, wilden ze u meenemen. U stemde in, maar vroeg tijd om uw ouders te kunnen informeren. Uw vader had schrik en stuurde u meteen naar uw oom. De taliban zou daarop naar jullie woning zijn getrokken en uw vader hebben bedreigd. Uw vader zou drie dagen later naar uw oom gaan en beslissen om u naar het buitenland te sturen. U reisde naar Surobi, waar u een smokkelaar vond die u uit Afghanistan hielp ontsnappen. U verliet Afghanistan in 1394 (2015 volgens de Gregoriaanse kalender) en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en Duitsland naar België waar u op 19 november 2015 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een originele taskara neer en de enveloppe waarmee deze werd opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, d.d. 13 februari 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst slaagde u er niet in uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. Zo legde u ter staving van uw identiteit slechts één originele taskara (identiteitsbewijs) neer (CGVS, p. 20). Echter, blijkt uit toegevoegde informatie dat allerhande documenten in Afghanistan, wegens de hoge corruptiegraad, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg hebben dergelijke identiteitsbewijzen slechts een zeer geringe bewijswaarde. Bovendien ontbrak het u aan overtuigende verklaringen betreffende het enige identiteitsbewijs dat u zou neerleggen. Zo werd u gevraagd wanneer u deze taskara had gekregen en antwoordde u eerder vaag: "tweeënhalf jaar geleden". Ook op de vraag waarom u deze taskara had aangevraagd, gaf u aan dat "iedereen het nodig heeft" (CGVS, p. 3). Hoe dan ook is het opmerkelijk dat u niet eens zou weten wat uw geboortedatum is, noch dat u niet zou weten in welk jaar u geboren werd. Gevraagd of deze informatie dan niet op uw taskara zou staan vermeld, merkte u eerder vaag op: "zoals wat?". Dat u eigenlijk niet meer informatie zou kunnen verschaffen over de inhoud van uw taskara, en u hier allerm minst zeker van leek te zijn, is merkwaardig. Zo verklaarde u zelf dat u toch in staat was om te lezen (Verklaring DVZ, d.d. 2 februari 2016, p. 4). Het is hoe dan ook bevreemdend dat u nooit aan uw vader zou hebben gevraagd hoe oud u was, tot op het moment van uw vlucht uit Afghanistan. Dat u dan ook uw taskara, uw enige identiteitsbewijs, niet eens zou meenemen tijdens uw reis is hoogst opmerkelijk. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht geeft op wie u bent.

Ten tweede heeft u het CGVS eveneens geen duidelijk zicht gegeven op waar u vandaan komt en waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Zo legde u geen enkel (geloofwaardig) stuk neer ter staving van uw herkomst en/of verblijfsplaatsen. Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contact hebt gehad met uw vader (CGVS, p. 8), maar u hebt blijkbaar geen stukken (zoals attesten, foto's, diploma's, ...) laten overkomen om uw desbetreffende verklaringen kracht bij te zetten (CGVS, p. 14-15). U legde dan wel een enveloppe neer waarmee uw documenten werden verstuurd, al blijkt deze te zijn verstuurd uit Kabul. Waarom uw oom de documenten vanuit Kabul had gestuurd, leek u niet te weten (CGVS, p. 2). Niet alleen ondermijnt het ontbreken van documenten ter staving van uw herkomst, uw geloofwaardigheid, maar kan het CGVS bovendien enkel afgaan op uw verklaringen.

Die verklaringen over uw regio van herkomst konden echter maar weinig overtuigen. Zo werd u gevraagd waar u geboren en u eerder vaag antwoordde "in mijn dorp", om dat later aan te vullen met "Ghageze. Het is een vallei" (CGVS, p. 4). Vreemd genoeg had u bij de DVZ, toen u dezelfde vraag gesteld werd, nog "Sardarkhel" geantwoord (Verklaring DVZ, p. 4). Gevraagd in welke dorpen u allemaal had gewoond, antwoordde u ditmaal wel "Sardarkhel", maar voegde u daar vreemd genoeg nog aan toe dat dat behoort tot het district Hisarak (CGVS, p. 5). Echter, toen u wederom dezelfde vraag gesteld werd bij de DVZ antwoordde u toen nog als volgt: Jalalabad (stad), Sardarkhel (dorp), Nangarhar (provincie) – nabij 'moskee van Sardarkhel'. Van enig district, zoals Hisarak, was toen helemaal geen sprake, daar, zo liet u uitschijnen, uw dorp toen nog bij de stad Jalalabad hoorde. Hierop gewezen gaf u aan dat u bedoelde dat uw district bij Nangarhar behoorde. Gewezen op het feit dat u Hisarak niet één keer had vermeld, gaf u dan weer eerst aan dat ze het niet vroegen, om meteen daaraan toe te voegen dat u het nochtans zei (CGVS, p. 5-6). Dat men u dergelijke informatie niet zou vragen lijkt vreemd, daar zij wel verdere details, zoals de provincie zouden vragen. Hoe dan ook geldt deze verschooning niet als excuus waarom u het niet eens zou vermelden. Dat u later zou toevoegen dat u het wel had gezegd, maar dat men het niet had opgeschreven is des te vreemd. Hoe dan ook verklaarde u nu te hebben gewoond in Sardarkhel (CGVS, p. 5), maar dient te worden opgemerkt dat op geen enkele van de geraadpleegde kaarten ook nog maar enig spoor terug te vinden is van uw dorp. U verklaarde echter dat uw dorp bij Nasir Khel hoorde (CGVS, p. 22), hetgeen dan wel weer werd teruggevonden op de kaart. Echter verklaarde u dat uw eigen dorp in de buurt van zowel Karim Khel als Ali Sher zou liggen, die op hun beurt ook in elkaars buurt liggen: "25 minuten te voet". Dient te worden opgemerkt dat op de geraadpleegde kaarten, het enige teruggevonden dorp, Nasir Khel, klaarblijkelijk op grote afstand ligt van de twee dorpen die u zonet had opgesomd. Hierop gewezen gaf u dan plots wel aan dat het ver ligt: "25 tot 30 minuten", al lijkt dit toch een onderschatting. Ook Kablo Kas, een dorp dat in uw vallei Ghageze zou moeten liggen, plaatste u dan weer in een andere vallei (CGVS, p. 23). U verklaarde overigens foutief dat u na Ali Sher eerst Kergay zou passeren en daarna Mena Khel alvorens Kablo Kas te bereiken, terwijl u eigenlijk die dorpen na Ali Sher niet eens dient te passeren om in Kablo Kas aan te komen. Kablo Kas ligt immers gewoon naast de andere dorpen die u eerder opsomde. Mocht u dan nog uit de andere richting komen, komt u die dorpen overigens in omgekeerde volgorde tegen. Ook een groot deel van de dorpen die u vermeldde op weg naar het districtscenter, zoals Maryam Khel, Meyagan en Alimad Khel werden niet teruggevonden. Dat u ook zou verklaren Meyagan nog te passeren, vooraleer u in het districtscenter zou aankomen, is vreemd, daar dat er even voorbij ligt (CGVS, p. 22).

Verder werd u gevraagd welke districten nog rond Hisarak zouden liggen, en verklaarde u correct Azra, Surobi en Sherzad, maar leek u Khogyani en Qarghayi te zijn vergeten. Op de vraag welke provincies aan Nangarhar grenzen, vergat u ook nog eens Kunar en Logar te vermelden (CGVS, p. 6). Nochtans zou Logar dicht bij uw dorp moeten zijn. U verklaarde vervolgens dat Jalalabad zo'n zes uur van uw dorp zou liggen, hetgeen vreemd is, aangezien u nooit naar Jalalabad zou zijn geweest (CGVS, p. 21). U verklaarde verder dat Usmani de lokale politiecommandant voor het district Hisarak zou zijn, maar wist niet sinds wanneer, noch wie zijn voorganger was (CGVS, p. 13). Dat u zou verklaren dat het reeds sinds lang is, is vreemd, daar in 2013 Hashimi nog de politiecommandant was. Uw verklaring dat tweeënhalve jaar geleden Zarwali, de politiecommandant nog werd gedood is in het licht van voorgaande des te verwarrend (CGVS, p. 14) en doet vermoeden dat het eerder om (gebrekkig) ingestudeerde

kennis gaat, dan spontane verklaringen. Dit vermoeden wordt bevestigd doordat u ook verklaarde dat Abdul Khaliq de District Chief zou zijn van Hisarak, maar kon u dit niet beter plaatsen dan sedert zes of zeven jaar, en vergat u zelfs te vermelden dat hij ook ooit uit die functie werd onttrokken. Wie zijn voorganger, zoals u beweerde "Mashrooq", dan wel zou zijn, is onduidelijk, noch kon u hierover iets vertellen (CGVS, p. 14). Gevraagd naar recente incidenten gaf u voorbeelden van een drietal jaar geleden, maar wanneer er naar recente incidenten werd gepolst, vlak voor uw vertrek, kon u enkel aangeven dat er kleine incidenten dagelijks gebeuren, maar niets meer (CGVS, p. 23). Eerder vaag. U had geen weet van militaire operaties in uw district en gaf aan dat er nochtans een militaire basis was. Wat de naam van die basis was, wist u echter niet (CGVS, p. 23). U had verder geen idee wie exact de leider van de taliban in Hisarak was en gaf enkel aan "er zijn er veel", waarna u een paar namen opsomde. Syeed Rahman, de gouverneur van de taliban voor uw district, noemde u dan weer niet.

Ten derde wist u ook uw reisweg niet duidelijk te schetsen. Vooreerst legde u geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (CGVS, p. 16). U had verder geen idee wanneer u Afghanistan zou hebben verlaten en kon het niet beter schetsen dan 1394 (2015). Welke maand en dag, wist u niet (CGVS, p. 12). U had verder geen idee wanneer u in België zou zijn aangekomen in België. U wist niet waar u de grens tussen Afghanistan en Pakistan had overgestoken of welke plaatsen u tussen Kandahar en Quetta passeerde. Evenmin wist u waar u de grens tussen Pakistan en Iran had overgestoken, noch waar u de grens tussen Iran en Turkije had gekruist (CGVS, p. 15). Vreemd genoeg wist u zelfs niet eens langs welke kant van de weg men in Iran rijdt (CGVS, p. 16). Dergelijke vage en onduidelijke verklaringen doen vermoeden dat u op een andere manier hebt gereisd dan u wenst vol te houden. Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, p. 9, vraag 22). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraeg doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Ten vierde slaagde u er ook niet in uw relaas aannemelijk te maken. Zo legde u geen enkel stuk neer ter staving van de problemen die u zou hebben ondervonden (supra). U verklaarde dat de taliban naar de moskee was gekomen om vijf jongens te rekruteren, maar slaagde er niet in dit enigszins te situeren in de tijd (CGVS, p. 17). U voegde daaraan toe dat even later hun dode lichamen zouden worden teruggebracht, maar wanneer dit dan was, wist u evenmin. Wanneer ze voor de tweede keer langskwamen om u te rekruteren, wist u ook niet. Hoe dan ook verklaarde u dat als reactie uw vader u naar uw oom had gebracht, alwaar u drie dagen zou onderduiken (CGVS, p. 18). Vreemd genoeg had u bij de DVZ nog laten optekenen dat u slechts twee dagen bij uw oom had ondergedoken (Vragenlijst CGVS, d.d. 2 februari 2016, Vraag 3.5). Hierop gewezen gaf u aan dat u drie dagen had vermeld. Hoe dan ook had u toen ook laten optekenen dat er 17 dagen voordat u Afghanistan verliet, zich een gelijkaardig incident had voorgedaan (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5) Ten aanzien van het CGVS verklaarde u dan weer dat het allemaal wat langer had geduurd: "na veertien of vijftien dagen hoorden we dat ze gedood waren", "dan na zes of zeven dagen kwamen ze opnieuw" om dan uiteindelijk nog "drie dagen bij de oom te blijven". En dus iets langer. Hierop gewezen gaf u aan dat u tijdens het eerste gehoor geen zeventien dagen had gezegd. U vermeldde dan wel dat de taliban naar de moskee kwamen, maar wie die talibs waren, wist u niet (CGVS, p. 18). Tot slot moet worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering in Afghanistan door de taliban zelden tot nooit voorkomt. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshoofd besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Rekrutering door de taliban is aldus hoofdzakelijk gebaseerd op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, en vormt onder directe dwang eerder een uitzondering. Op de vraag waarom de taliban u wilde rekruteren, gaf u enkel vaag aan dat u vermoed dat u met hen moest vechten tegen Daesh. U verklaarde echter geen ervaring te hebben met wapens, noch stond de mullah van de moskee aan de kant van de taliban (CGVS, p. 19). Hoe dan ook, de vaststelling dat uw ouders nog steeds op dezelfde plaats zouden wonen (CGVS, p. 5), terwijl u ook nog broers heeft, ondermijnt eens te meer uw geloofwaardigheid.

Ten vijfde kan ook maar weinig geloof worden gehecht aan uw bewering een ongeschoolde herder te zijn. Zo is het opvallend dat u beweerde onopgeleid te zijn, maar u evenwel voldoende geletterd zou zijn om over een profiel op Facebook te beschikken (CGVS, p. 9).

Bovendien met worden vastgesteld dat u uw verschillende documenten telkens met dezelfde handtekening ondertekende, hetgeen een sterke indicatie is dat u wel degelijk geletterd bent en zich dan ook een profiel tracht aan te meten dat niet met de werkelijkheid overeenstemt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten werden hierboven besproken en zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. Documenten hebben overigens enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen dergelijke documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, activiteiten, verblijfplaatsen, en uw relaas. Hoewel u er aanvankelijk op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen, bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfplaatsen, achtergrond, familiale situatie en het netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003).

Verzoeker citeert artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en voert vervolgens het volgende aan over zijn identiteit:

"Het CGVS verwijt aan verzoeker dat hij "slechts" zijn originele taskara heeft neergelegd ter staving van zijn identiteit en beweert ten onrechte dat dit document valse is omdat er in Afghanistan corruptie bestaat. Hoewel corruptie in Afghanistan bestaat, betekent dat echter niet dat de taskara in casu vervalst is. Het is niet omdat corruptie bestaat dat alle documenten vervalst worden. De bronnen van de tegenpartij zijn te algemene. Het CGVS heeft niet aangetoond waarom dit document in casu echt vervalst zou worden. De taskara is een origineel document waarop alle officiële vermeldingen staan die er een verschijning van echtheid aan geeft.

Het loutere feit dat de verzoeker zijn geboortedatum niet weet niet genoeg is. Verzoeker is nooit naar school gegaan. Hij kan niet goed lezen.

Het feit dat hij een facebook profiel heeft en dat hij met dezelfde handtekening ondertekent niet pertinent is om te zeggen dat verzoeker opgeleid is. In het opvang centrum moest hij een handtekening maken om zakgeld te kunnen verkrijgen en andere administratieve documenten te kunnen ondertekenen. Bovendien heeft hij uitgelegd dat hij zijn profiel facebook heeft geopend in België met de hulp van een vriend van het centrum. Vrienden van het centrum hebben hem uitgelegd hoe facebook werkt. Hij gebruikt weinig dit profiel.

Hij wil graag ook opmerken dat de exacte data 's en leeftijd zijn niet zo belangrijk in Afghanistan. Men nooit vraagt over de leeftijd in zijn dorp.

Om zijn identiteit te bewijzen, legt de verzoeker in bijlage een kleurenkopie van de taskara van zijn vader (stuk 3). Op dit document staan de volgende informatie:"

- Provincie: Nangrahar
- District : Hisarak
- Dorp: Ghwagiza, Sardar Khel
- Naam : Taleb
- Naam van de vader: Faqeer
- Naam van de groet vader : Dost Mohammad
- Leeftijd : 48 in 1384 (2005) »

Er is opvallend fysieke gelijkenis tussen verzoeker en zijn vader.

De merkwaardige vertaling zal voor U Raad neergelegd worden ter terechtzitting.

Verzoeker heeft ook gevraagd naar zijn vader voor kopieën van de taskara's van zijn andere familielieden."

Vervolgens laat verzoeker het volgende gelden over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en over zijn reisweg:

“• Over de verblijfplaatsen van verzoeker voor zijn komst naar België

Verzoeker volhardt dat hij afkomstig is uit Gahgheze vallei, dorp Sardakhel, Hasarak district, Nengharar provincie (hoofdstad van de provincie: Jalalabad).

Het CGVS betwist niet dat “Haskara” op zijn originele taskara staat. Dit district staat ook opgesteld op de taskara van de vader (stuk 3).

Verzoeker heeft ondertussen zijn vader gevraagd voor foto's van zijn huis en van zijn vallei.

Het feit dat zijn oom de taskara heeft gestuurd uit Kabul is geen bewijs dat verzoeker uit Kabul zou zijn.

Het loutere feit dat hij niet heeft vermeld “Haskara district” bij DVZ is niet belangrijk, in tegendeel tot wat beweert de tegenpartij. Verzoeker was altijd constant met zijn adres in Afghanistan.

Bovendien, in Afghanistan, zijn de geografische kaarten bekende niet volledig. Niet alle dorpen in Afghanistan op de kaarten vermeld worden. Er is geen GPS-systeem, onder meer omwille van de aanwezigheid van de taliban. Het is dus niet verassend dat het CGVS het dorp Sadar khel niet heeft teruggevonden. Een vrijwillige tolk uit Afghanistan die Pasthu beheerst heeft ons bevestigd dat Sadar Khel wel in de Gahgheze vallei ligt.

Afghanistan is een groot land en zijn geografie zeer complexe is. Zelfs opgeleide mensen moeilijkheden ondervonden daarmee. In Afghanistan zijn geografische kaarten niet bestudeerd, ook aan de universiteit. Wat betreft de verzoeker, is hij nog jong. Hij heeft altijd in zijn dorp verbleven en hij is onopgeleid.

Gezien zijn profiel, heeft hij wel genoeg informatie over zijn verblijfplaats kunnen verschaffen.

In tegendeel tot wat beweert de tegenpartij, heeft de verzoeker goed kunnen beschreven de districten rond Haskara. Het CGVS beweert dat verzoeker “Khogyani” en “Qarghay” zou heeft vergeten. Nochtans heeft verzoeker “Sherzad” vermeld, die een sub-district van “Khogyani” is: « Although Khogyani is a district by itself, but it is divided by other several districts. The most famous districts are Sherzad and Wazeeri.” 1 . Hasarak grenst aan Sherzad. Verzoeker wil graag opmerken dat in Afghanistan zeggen men Sherzad en Khogyani voort hetzelfde district.

Wat betreft de provincies rond Nangharhar, verwijt het CGVS aan verzoeker dat hij zou Kunar en Logar heeft vergeten. De verzoeker heeft echter wel vermeld “Azra”, dit district behoort tot de provincie Logar; Hasarak grenst aan Azra. Verzoeker heeft zijn directe omgeving kunnen beschreven. Azra is niet ver van zijn verblijfplaats. In tegendeel, is Kunar ver van zijn huis. Het is dus normaal dat hij niet dit district heeft vermeld. Hij heeft echter alle andere districten kunnen noemen.

Verzoeker is een landbouwer, wat wordt niet betwist door het CGVS. Hij is niet opgeleid en heeft zeker geen interesse in politiek. Het is dus niet verassend dat hij weet niet precies alle successieve district chief en politiecommandant. Hij heeft nochtans vermeld de naam “Usmani”, die de lokale politiecommandant nog is, en “Abdul Khaliq Maroof”, die district chief was tot 2013 ook. Verzoeker wil graag preciseren dat hij herinnert van Hashimi, de vorige politiecommandant.

Verzoeker wil graag Uw Raad informeren dat er een verschil is in Afghanistan tussen “officiële politiecommandant” en regionaal/informeel politiecommandant. Zarwali was een informeel politiecommandant. Hij wordt gedood door een boomaanslag gepleegd tegen hem in 2014-2015.

Gelet op de bovenstaande overwegingen, zijn er geen aanwezigheden dat verzoeker niet uit Hesarak afkomstig zou zijn en dat hij in andere delen van Afghanistan heeft verbleven. Het CGVS heeft niet geanalyseerd de veiligheidssituatie in de verblijfplaats van verzoeker en zijn nood aan een subsidiaire bescherming, in strijd met artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het K.B.

• Betreffende zijn reisweg

De verklaringen van de verzoeker over zijn reisweg zijn genoeg overtuigend. Hij heeft verklaard dat hij de grens tussen Afghanistan en Pakistan overstak in de woestijn en dat het donker was. Dan kwamen ze in Quetta toe in Pakistan (CGVS, p.15). Hij wil toevoegen dat hij wist dat het Quetta was omdat de smokkelaar heeft dat gezegd tegen een andere man.

Tussen Pakistan en Iran stak hij ook met de auto in de woestijn over. Hij heeft verklaard dat ze over een plaats genoemd Muskhe passeerden en arriveerden in Iran. Daar veranderden ze van auto (CGVS, p.15).

Ten slotte, heeft verzoeker voor zijn afkomst doorgereisd met de hulp van een smokkelaar in andere Europese landen. Het CGVS kan zeker niet aan hem verwijten dat hij geen asielaanvraag in deze landen heeft ingediend. Bijna alle asielaanvragers in België andere EU landen passeerden! Dit argument is niet overtuigend."

Ten slotte stelt verzoeker over zijn problemen met de taliban nog het volgende:

"Verzoeker volhardt dat hij twee nachten en drie dagen bij zijn oom had onderdoken. Er is geen grote verschil tussen 2 of 3 dagen..."

Verzoeker volhardt dat hij vermoedt dat de taliban wilde hem meeneem voor de strijd tegen Daesh. Het COI Focus over rekrutering voorgelegd door de tegenpartij is niet geactualiseerd. Het wordt opgesteld in 2014 en CEDOCA baseert zich meestal op informatie van 2012... Er was nog geen sprake van een strijd tegen Daesh op dat moment.

Verzoeker wil graag preciseren dat de taliban bezoeken regelmatig zijn familie in de dorp om te zien of hij terug zou zijn.

Het CGVS heeft in het bijzonder zijn aandacht gevestigd op de verblijfplaatsen van verzoeker en er was weinig vragen gesteld over zijn echte problemen.

In het algemeen, heeft de tegenpartij een negatief appreciatie van het dossier van verzoeker gedaan. Verzoeker was constant. Er was bijna geen tegenspraken in zijn verklaringen.

Als het geloofwaardigheid examen die normaal gezien wordt uitgevoerd een noodzakelijk etappe is om deze vraag te beantwoorden, is het ook belangrijk te vermijden dat het de vraag zelf verhuut.

Krachtens artikelen 197, 198 en 199 van de Handbook on Procedures, zijn onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden om de status te weigeren en heeft de interviewer de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren.

Bovendien, volgens artikel 203 van de Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status van de Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen: "After the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements. As explained above (paragraph 196), it is hardly possible for a refugee to "prove" every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt."

Uw Raad verwijst trouwens regelmatig naar dit beginsel in zijn arresten om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een relaas (b.v. RVV, n° X van 20 november 2008, § 2.8 ; RVV n° X van 19 mei 2009, § 2).

Teneinde, werd er al door Uw Raad beoordeelt dat: « il peut être exigé, dans le cadre de cette procédure, que le demandeur d'asile produise à l'appui de sa demande des récits constants et dépourvus de contradictions de nature à en ruiner la crédibilité; que les contradictions et incohérences relevées par l'autorité compétente doivent être d'une importance telle qu'elles ne sont pas raisonnablement explicables » (CE, 15 décembre 2009, n°X). Wat niet het geval was in casu."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van de taskara van zijn vader.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met vertalingen van de taskara van zijn vader en van de verklaring van de oudste van het dorp Ghogiza Sadar Khel neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

De nood aan bescherming geboden door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn verzoek, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden, alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aannemelijk maken louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land of een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot haar onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet toe kan leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. Hij legde op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) weliswaar een originele taskara voor, doch uit informatie in het administratief dossier (stuk 15, map met 'landeninformatie', document nr. 2, COI Focus "*Afghanistan Corruptie en valse documenten*", 27 juni 2013) blijkt dat dergelijke documenten in Afghanistan, wegens de hoge corruptiegraad aldaar, eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt, zodat er slechts een zeer geringe bewijswaarde van uitgaat. Daarbij komt dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat verzoeker over dit enige identiteitsbewijs dat hij heeft voorgelegd geen overtuigende verklaringen kon voorleggen:

"Zo werd u gevraagd wanneer u deze taskara had gekregen en antwoordde u eerder vaag: "tweeënhalf jaar geleden". Ook op de vraag waarom u deze taskara had aangevraagd, gaf u aan dat "iedereen het nodig heeft" (CGVS, p. 3). Hoe dan ook is het opmerkelijk dat u niet eens zou weten wat uw geboortedatum is, noch dat u niet zou weten in welk jaar u geboren werd. Gevraagd of deze informatie dan niet op uw taskara zou staan vermeld, merkte u eerder vaag op: "zoals wat?". Dat u eigenlijk niet meer informatie zou kunnen verschaffen over de inhoud van uw taskara, en u hier allerm minst zeker van leek te zijn, is merkwaardig. Zo verklaarde u zelf dat u toch in staat was om te lezen (Verklaring DVZ, d.d. 2 februari 2016, p. 4). Het is hoe dan ook bevreemdend dat u nooit aan uw vader zou hebben gevraagd hoe oud u was, tot op het moment van uw vlucht uit Afghanistan. Dat u dan ook uw taskara, uw enige identiteitsbewijs, niet eens zou meenemen tijdens uw reis is hoogst opmerkelijk."

Verzoeker laat wat dit betreft gelden dat het bestaan van corruptie in Afghanistan niet betekent dat zijn taskara vervalst zou zijn. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen niet kunnen herstellen. Te dezen is het weinig geloofwaardig dat verzoeker zijn identiteit tracht aan te tonen via een taskara, doch zelf geen informatie kan verschaffen over de inhoud van dit identiteitsstuk en dit enige bewijsstuk van zijn identiteit zelfs niet meeneemt tijdens zijn reis naar Europa. Verzoeker biedt hier geen verklaring voor. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de commissaris-generaal ten onrechte weinig bewijswaarde toekent aan de door hem voorgelegde taskara.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat het loutere feit dat hij zijn geboortedatum niet weet, niet genoeg is en dat exacte data en leeftijd in Afghanistan niet belangrijk zijn, wordt er op gewezen dat uit de hiervoor aangehaalde motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het feit dat hij zijn geboortedatum niet kent niet de enige reden is waarom zijn identiteitsbewijs niet geloofwaardig wordt geacht. Bovendien laat verzoeker na de bewering dat in Afghanistan exacte data en leeftijd niet belangrijk zijn *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs.

Voorts tracht verzoeker het feit dat hij zijn geboortedatum niet weet te vergoelijken door te stellen dat hij nooit naar school is gegaan en dus niet goed kan lezen. Ook hieraan wordt in de bestreden beslissing echter weinig geloof gehecht.

Zo beweerde verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS een ongeschoolde herder te zijn, doch bleek hij wel over een profiel op "Facebook" te beschikken en slaagde hij erin om verschillende documenten telkens met dezelfde handtekening te ondertekenen. Verzoeker stelt thans in het verzoekschrift dat dit niet pertinent is om te zeggen dat hij niet opgeleid is en dat hij in het opvangcentrum een handtekening moest maken om zakgeld te kunnen verkrijgen en andere administratieve documenten te kunnen ondertekenen en dat hij *"zijn profiel facebook heeft geopend in België met de hulp van een vriend van het centrum"*. De Raad acht verzoekers verklaringen evenwel weinig geloofwaardig. Het feit dat verzoeker in het opvangcentrum een handtekening moest maken om zakgeld te kunnen verkrijgen en andere administratieve documenten te kunnen ondertekenen, verklaart immers niet hoe het komt dat hij, als zelfverklaarde ongeschoolde herder, in staat zou zijn om telkens op dezelfde wijze een professionele handtekening te plaatsen onder de verschillende documenten die zich in het administratief dossier bevinden. Ook met de loutere bewering dat hij bij het openen van een profiel op "Facebook" hulp kreeg van een *"vriend van het centrum"* en dat vrienden hem hebben uitgelegd hoe "facebook" werkt, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande indicaties dat hij wel degelijk geletterd is en zich een profiel tracht aan te meten dat niet met de werkelijkheid overeenstemt, te weerleggen. Het is immers hoogst onwaarschijnlijk dat iemand die beweert een herder te zijn die nooit enige scholing heeft gekregen en niet te kunnen lezen met enige hulp van vrienden plots met sociale media kan omgaan, waarvoor kunnen lezen toch een vereiste is.

De bij het verzoekschrift gevoegde taskara van zijn vader (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) en de ter terechtzitting bij aanvullende nota neergelegde vertaling van deze taskara doen aan het voorgaande geen afbreuk. Aan documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en vermogen op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit onmiskenbaar blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge graad van corruptie in Afghanistan eenvoudig kunnen verkregen worden of worden nagemaakt (adm. doss., stuk 15, map met 'landeninformatie', document nr. 2), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde taskara van zijn vader. Hetzelfde kan worden gesteld over de door verzoeker ter terechtzitting bij aanvullende nota neergelegde verklaring van de oudsten van het dorp Ghogiza Dardar Khel, met vertaling. Bovendien betreft deze verklaring slechts een fotokopie waarbij de erop vermelde namen van de dorpschoufden blijkens de vertaling onleesbaar zijn en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. X).

Gelet op het voorgaande volgt de Raad de commissaris-generaal waar deze overweegt dat het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot verzoekers asielrelaas, daar verzoeker het CGVS geen eenduidig zicht geeft op wie hij is.

Hierbij komt nog dat verzoeker geen duidelijk zicht heeft gegeven op waar hij vandaan komt en waar hij voor zijn komst naar België heeft verbleven. Zo wijst de commissaris-generaal er terecht op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker nog contact heeft met zijn vader, doch geen stukken heeft laten overkomen om zijn verklaringen over zijn herkomst en/of verblijfplaatsen in Afghanistan kracht bij te zetten. Bovendien bleek de door verzoeker neergelegde enveloppe waarmee zijn taskara werd verstuurd, verstuurd te zijn uit Kabul en kon verzoeker geen verklaring bieden waarom zijn oom deze taskara vanuit Kabul had verstuurd. Hoewel verzoeker kan worden gevolgd dat dit geen bewijs vormt dat hij uit Kabul afkomstig zou zijn, ondermijnt dit gegeven, samen met de vaststelling dat hij geen bewijskrachtig stuk heeft overgelegd om zijn identiteit te staven en dat zijn verklaringen over zijn regio van herkomst maar weinig konden overtuigen, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot zijn afkomst uit de Gahgheze vallei in het dorp Sardakhel, in het district Hisarak in de provincie Nangarhar.

Wat dit laatste betreft – verzoekers weinig overtuigende verklaringen over zijn regio van herkomst – wordt in de bestreden beslissing op het volgende gewezen:

"Zo werd u gevraagd waar u geboren en u eerder vaag antwoordde "in mijn dorp", om dat later aan te vullen met "Ghageze. Het is een vallei" (CGVS, p. 4). Vreemd genoeg had u bij de DVZ, toen u dezelfde vraag gesteld werd, nog "Sardarkhel" geantwoord (Verklaring DVZ, p. 4). Gevraagd in welke dorpen u allemaal had gewoond, antwoordde u ditmaal wel "Sardarkhel", maar voegde u daar vreemd genoeg nog aan toe dat dat behoort tot het district Hisarak (CGVS, p. 5).

Echter, toen u wederom dezelfde vraag gesteld werd bij de DVZ antwoordde u toen nog als volgt: Jalalabad (stad), Sardarkhel (dorp), Nengarhar (provincie) – nabij 'moskee van Sardarkhel'. Van enig district, zoals Hisarak, was toen helemaal geen sprake, daar, zo liet u uitschijnen, uw dorp toen nog bij de stad Jalalabad hoorde. Hierop gewezen gaf u aan dat u bedoelde dat uw district bij Nangarhar behoorde. Gewezen op het feit dat u Hisarak niet één keer had vermeld, gaf u dan weer eerst aan dat ze het niet vroegen, om meteen daaraan toe te voegen dat u het nochtans zei (CGVS, p. 5-6). Dat men u dergelijke informatie niet zou vragen lijkt vreemd, daar zij wel verdere details, zoals de provincie zouden vragen. Hoe dan ook geldt deze verschooning niet als excuus waarom u het niet eens zou vermelden. Dat u later zou toevoegen dat u het wel had gezegd, maar dat men het niet had opgeschreven is des te vreemd. Hoe dan ook verklaarde u nu te hebben gewoond in Sardarkhel (CGVS, p. 5), maar dient te worden opgemerkt dat op geen enkele van de geraadpleegde kaarten ook nog maar enig spoor terug te vinden is van uw dorp. U verklaarde echter dat uw dorp bij Nasir Khel hoorde (CGVS, p. 22), hetgeen dan wel weer werd teruggevonden op de kaart. Echter verklaarde u dat uw eigen dorp in de buurt van zowel Karim Khel als Ali Sher zou liggen, die op hun beurt ook in elkaars buurt liggen: "25 minuten te voet". Dient te worden opgemerkt dat op de geraadpleegde kaarten, het enige teruggevonden dorp, Nasir Khel, klaarblijkelijk op grote afstand ligt van de twee dorpen die u zonet had opgesomd. Hierop gewezen gaf u dan plots wel aan dat het ver ligt: "25 tot 30 minuten", al lijkt dit toch een onderschatting. Ook Kablo Kas, een dorp dat in uw vallei Ghageze zou moeten liggen, plaatste u dan weer in een andere vallei (CGVS, p. 23). U verklaarde overigens foutief dat u na Ali Sher eerst Kergay zou passeren en daarna Mena Khel alvorens Kablo Kas te bereiken, terwijl u eigenlijk die dorpen na Ali Sher niet eens dient te passeren om in Kablo Kas aan te komen. Kablo Kas ligt immers gewoon naast de andere dorpen die u eerder opsomde. Mocht u dan nog uit de andere richting komen, komt u die dorpen overigens in omgekeerde volgorde tegen. Ook een groot deel van de dorpen die u vermeldde op weg naar het districtscenter, zoals Maryam Khel, Meyagan en Alimad Khel werden niet teruggevonden. Dat u ook zou verklaren Meyagan nog te passeren, vooraleer u in het districtscenter zou aankomen, is vreemd, daar dat er even voorbij ligt (CGVS, p. 22).

Verder werd u gevraagd welke districten nog rond Hisarak zouden liggen, en verklaarde u correct Azra, Surobi en Sherzad, maar leek u Khogyani en Qarghayi te zijn vergeten. Op de vraag welke provincies aan Nangarhar grenzen, vergat u ook nog eens Kunar en Logar te vermelden (CGVS, p. 6). Nochtans zou Logar dicht bij uw dorp moeten zijn. U verklaarde vervolgens dat Jalalabad zo'n zes uur van uw dorp zou liggen, hetgeen vreemd is, aangezien u nooit naar Jalalabad zou zijn geweest (CGVS, p. 21). U verklaarde verder dat Usmani de lokale politiecommandant voor het district Hisarak zou zijn, maar wist niet sinds wanneer, noch wie zijn voorganger was (CGVS, p. 13). Dat u zou verklaren dat het reeds sinds lang is, is vreemd, daar in 2013 Hashimi nog de politiecommandant was. Uw verklaring dat tweeënhalve jaar geleden Zarwali, de politiecommandant nog werd gedood is in het licht van voorgaande des te verwarrend (CGVS, p. 14) en doet vermoeden dat het eerder om (gebrekkig) ingestudeerde kennis gaat, dan spontane verklaringen. Dit vermoeden wordt bevestigd doordat u ook verklaarde dat Abdul Khaliq de District Chief zou zijn van Hisarak, maar kon u dit niet beter plaatsen dan sedert zes of zeven jaar, en vergat u zelfs te vermelden dat hij ook ooit uit die functie werd onttrokken. Wie zijn voorganger, zoals u beweerde "Mashrooq", dan wel zou zijn, is onduidelijk, noch kon u hierover iets vertellen (CGVS, p. 14). Gevraagd naar recente incidenten gaf u voorbeelden van een drietal jaar geleden, maar wanneer er naar recente incidenten werd gepolst, vlak voor uw vertrek, kon u enkel aangeven dat er kleine incidenten dagelijks gebeuren, maar niets meer (CGVS, p. 23). Eerder vaag. U had geen weet van militaire operaties in uw district en gaf aan dat er nochtans een militaire basis was. Wat de naam van die basis was, wist u echter niet (CGVS, p. 23). U had verder geen idee wie exact de leider van de taliban in Hisarak was en gaf enkel aan "er zijn er veel", waarna u een paar namen opsomde. Syeed Rahman, de gouverneur van de taliban voor uw district, noemde u dan weer niet."

Verzoeker acht het feit dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) "Haskara district" niet heeft vermeld onbelangrijk en meent dat hij steeds constant was met zijn adres in Afghanistan. Door aldus de in de bestreden beslissing vastgestelde omissie inzake zijn verklaringen over zijn regio van herkomst te minimaliseren, slaagt verzoeker er evenwel niet in deze vaststelling, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, te weerleggen. Zeker van iemand die geen bewijskrachtige stukken over zijn identiteit bijbrengt, kan worden verwacht dat hij reeds van in het begin van de procedure voor internationale bescherming precieze verklaringen aflegt over zijn regio van herkomst. Dat verzoeker "altijd constant (was) met zijn adres in Afghanistan" blijkt niet uit de voorgaande motivering.

Waar verzoeker nog stelt dat in Afghanistan de geografische kaarten niet volledig zijn, dat niet alle dorpen in Afghanistan op de kaarten vermeld worden en dat een bevriende tolk uit Afghanistan bevestigd heeft dat Sadar Khel wel in de Ghageze vallei ligt, beperkt hij zich tot het poneren van

loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal uit deze gegevens onredelijk zijn.

Daargelaten de vraag of, zoals verzoeker voorhoudt, Sherzad een subdistrict is van Khogyani en of men in Afghanistan Sherzad en Khogyani zegt voor hetzelfde district, blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker, gevraagd naar de districten die rond Hisarak liggen, ook het district Qarghayi vergat te noemen. Voorts slaagt verzoeker er door in het verzoekschrift te stellen dat hij op de vraag naar de provincies rond Nangargar wel Azra vermeldde en dat dit district grenst aan Hisarak en tot de provincie Logar behoort, niet in om de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij de provincies Kunar en Logar vergat te vermelden, te weerleggen of te ontkrachten. Ook de omstandigheid dat Kunar ver van zijn huis zou zijn, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker nog laat gelden dat het niet verrassend is dat hij niet alle successieve District Chiefs en politiecommandanten kent, nu hij een landbouwer is die niet opgeleid is en geen interesse heeft in politiek, wordt er op gewezen dat uit het voorgaande reeds is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij niet opgeleid is. Door nog te stellen dat hij de naam "*Usmani*", die de lokale politiecommandant is, en de naam "*Abdul Khaliq Maroof*", die tot 2013 District Chief was, heeft vermeld, slaagt hij er niet in het in de bestreden beslissing geopperde vermoeden dat zijn kennis over de lokale politiecommandant(en) voor het district Hisarak (gebrekig) ingestudeerd lijkt te weerleggen. In de bestreden beslissing wordt er immers terecht op gewezen dat het vreemd is dat verzoeker verklaarde dat Usmani reeds lang de lokale politiecommandant is voor het district Hisarak, nu in 2013 Hashimi nog politiecommandant was. Ook door thans te preciseren dat hij zich Hashimi, de vorige politiecommandant, herinnert, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande pertinente motieven te weerleggen of te ontkrachten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat hij verklaarde nooit de naam van de vorige politiecommandant gehoord te hebben en enkel Usmani te kennen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 13 februari 2017, p. 13). Ook verzoekers bewering dat er in Afghanistan een verschil is tussen een "*officiële politiecommandant*" en een "*regionaal/informeel politiecommandant*" en dat Zarwali een informele politiecommandant was die in 2014-2015 werd gedood door een bomaanslag doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker brengt immers geen enkel (begin van) bewijs voor die deze uitleg (*post factum*) voor zijn verwarrende verklaringen kan staven.

De informatie die verzoeker wel heeft kunnen verschaffen over zijn voorgehouden verblijfplaats doet aan de voorgaande conclusies aangaande zijn ongeloofwaardige herkomst geen afbreuk. Deze kennis weegt immers niet op tegen de hogervermelde lacunes in zijn kennis omtrent zijn regio van herkomst en kan bovendien eenvoudig worden ingestudeerd.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, wist hij op het CGVS ook zijn reisweg niet duidelijk te schetsen. Verzoeker betwist niet dat hij geen enkel document neerlegde ter staving van zijn reisweg. Daarnaast had hij geen idee wanneer hij Afghanistan zou hebben verlaten en kon hij het niet beter schetsen dan 1394 (2015), zonder daarbij de maand en dag te preciseren (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 13 februari 2017, p. 12). Verder had hij geen idee wanneer hij in België zou zijn aangekomen, wist hij niet waar hij de grens tussen Afghanistan en Pakistan had overgestoken of welke plaatsen hij tussen Kandahar en Quetta passeerde en wist hij evenmin waar hij de grens tussen Pakistan en Iran had overgestoken of waar hij de grens tussen Iran en Turkije had gekruist (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 13 februari 2017, p. 15). Zeer frappant is ook dat verzoeker, hoewel hij verklaarde dat hij met de auto naar Iran werd gereden, niet wist langs welke kant van de weg men in Iran rijdt (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 13 februari 2017, p. 16).

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van de verklaringen die hij op het CGVS over zijn reisweg heeft afgelegd, zonder evenwel de voorgaande motieven *in concreto* te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn asielrelaas en te stellen dat zijn verklaringen over zijn reisweg wel genoeg overtuigend zijn, weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Aldus toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat zijn vage en onduidelijke verklaringen doen vermoeden dat hij op een andere manier heeft gereisd dan hij wenst vol te houden.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij daadwerkelijk afkomstig is uit zijn beweerde herkomstregio, met name uit de Gahgheze vallei in het dorp Sardakhel, in het district Hisarak in de provincie Nangarhar in Afghanistan. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

De commissaris-generaal voegt hier in de bestreden beslissing aan toe dat verzoeker geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs hij reisde naar België en dat nochtans van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat verzoeker dit naliet in de landen die hij passeerde en pas in België om internationale bescherming vroeg, doet volgens de commissaris-generaal verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Verzoeker meent dat dit hem niet kan worden verweten daar hij met de hulp van een smokkelaar gereisd heeft en *“(b)ijna alle asielaanvragers in België andere EU landen passeerden”*. Dit neemt echter niet weg dat van iemand die van mening is dat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij die nood aanhaalt zodra hij daartoe de kans heeft en niet eerst nog tal van landen doorreist. De vaststelling dat verzoeker dit *in casu* niet gedaan heeft, ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees.

Bij dit alles komt dat verzoeker er ook niet in slaagde zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken. Verzoeker verklaarde uit Afghanistan gevlucht te zijn omdat de taliban hem wilde meenemen en zijn vader zou hebben bedreigd. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, legde hij evenwel geen enkel stuk neer ter staving van de problemen die hij in Afghanistan zou hebben ondervonden. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht op het volgende gewezen:

“U verklaarde dat de taliban naar de moskee was gekomen om vijf jongens te rekruteren, maar slaagde er niet in dit enigszins te situeren in de tijd (CGVS, p. 17). U voegde daaraan toe dat even later hun dode lichamen zouden worden teruggebracht, maar wanneer dit dan was, wist u evenmin. Wanneer ze voor de tweede keer langskwamen om u te rekruteren, wist u ook niet. Hoe dan ook verklaarde u dat als reactie uw vader u naar uw oom had gebracht, alwaar u drie dagen zou onderduiken (CGVS, p. 18). Vreemd genoeg had u bij de DVZ nog laten optekenen dat u slechts twee dagen bij uw oom had ondergedoken (Vragenlijst CGVS, d.d. 2 februari 2016, Vraag 3.5). Hierop gewezen gaf u aan dat u drie dagen had vermeld. Hoe dan ook had u toen ook laten optekenen dat er 17 dagen voordat u Afghanistan verliet, zich een gelijkaardig incident had voorgedaan (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5) Ten aanzien van het CGVS verklaarde u dan weer dat het allemaal wat langer had geduurd: “na veertien of vijftien dagen hoorden we dat ze gedood waren”, “dan na zes of zeven dagen kwamen ze opnieuw” om dan uiteindelijk nog “drie dagen bij de oom te blijven”. En dus iets langer. Hierop gewezen gaf u aan dat u tijdens het eerste gehoor geen zeventien dagen had gezegd. U vermeldde dan wel dat de taliban naar de moskee kwamen, maar wie die talibs waren, wist u niet (CGVS, p. 18). Tot slot moet worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering in Afghanistan door de taliban zelden tot nooit voorkomt. Wanneer gedwongen rekrutering toch voorkomt gebeurt dit bovendien meestal in de familiale of tribale context, wanneer een stam- of familieleider of dorpshef besloten heeft zich aan de zijde van de opstandelingen te scharen, of via beïnvloeding van religieuze leiders of brainwashing in madrassas. Rekrutering door de taliban is aldus hoofdzakelijk gebaseerd op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, en vormt onder directe dwang eerder een uitzondering. Op de vraag waarom de taliban u wilde rekruteren, gaf u enkel vaag aan dat u vermoed dat u met hen moest vechten tegen Daesh. U verklaarde echter geen ervaring te hebben met wapens, noch stond de mullah van de moskee aan de kant van de taliban (CGVS, p. 19). Hoe dan ook, de vaststelling dat uw ouders nog steeds op dezelfde plaats zouden wonen (CGVS, p. 5)., terwijl u ook nog broers heeft, ondermijnt eens te meer uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker volhardt dat hij twee nachten en drie dagen bij zijn oom was ondergedoken. Dit stemt evenwel niet overeen met zijn verklaring op de DVZ dat hij na twee dagen bij zijn oom te zijn ondergedoken besloot om Afghanistan te verlaten (adm. doss., stuk 16, Vragenlijst DVZ, vraag nr. 3.5). Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Waar verzoeker betoogt dat er geen groot verschil is tussen twee dagen en drie dagen, beperkt hij zich tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid over de periode dat hij bij zijn oom was ondergedoken, zonder deze tegenstrijdigheid, die steun vindt in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen.

Voorts meent verzoeker dat de informatie van het CGVS over rekrutering door de taliban niet geactualiseerd is.

Hij wijst erop dat de COI Focus over rekrutering (zie: adm. doss., stuk 15, map met 'landeninformatie', document nr. 3) opgesteld is in 2014 en dat Cedoca zich meestal baseert op informatie van 2012, toen er nog geen sprake was van een strijd tegen Daesh. Verzoeker brengt evenwel zelf geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat de strijd tegen Daesh ertoe heeft geleid dat de taliban op een andere wijze is gaan rekruteren en dat de informatie waarover het CGVS beschikt thans niet meer correct zou zijn. Daarbij komt dat verzoeker niet betwist dat hij zelf verklaarde geen ervaring te hebben met wapens en dat de mullah van de moskee niet aan de kant van de taliban stond (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 13 februari 2017, p. 19), zodat het, zelfs indien zou worden aangenomen dat de taliban wel regelmatig zou overgaan tot gedwongen rekrutering, hoe dan ook weinig geloofwaardig is dat de taliban net hem wilde rekruteren.

Door ten slotte in het verzoekschrift nog te preciseren dat de taliban zijn familie regelmatig bezoekt in het dorp om te zien of hij terug zou zijn, erkent verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn ouders nog steeds op dezelfde plaats zouden wonen. Deze vaststelling en het niet betwiste gegeven dat verzoeker ook nog broers heeft, ondermijnen eens te meer verzoekers geloofwaardigheid.

In zoverre verzoeker met verwijzing naar de artikelen 197, 198, 199 en 203 van het "*Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*" van UNHCR en naar rechtspraak van de Raad opwerpt dat onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de vluchtelingenstatus te weigeren en dat hem *in casu* het voordeel van de twijfel zou moeten worden gegund, gaat hij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)) en anderzijds dat hij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn voorgehouden regio van herkomst en zijn vluchtrelaas, terwijl van hem minstens kan worden verwacht dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoont dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, wat *in casu*, zoals blijkt uit het voorgaande, niet het geval is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hierover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit de Gahgheze vallei in het dorp Sardakhel, in het district Hisarak, gelegen in de provincie Nangarhar, en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielerelaas dat daar onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Hisarak, in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanhaalt dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en zijn nood aan subsidiaire bescherming in strijd met artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet worden beoordeeld door de commissaris-generaal, kan alleen maar worden herhaald dat hij zijn regio van herkomst niet aannemelijk heeft weten te maken. Het kan de commissaris-generaal dan ook niet ten kwade worden geduid geen onderzoek te hebben gevoerd naar de veiligheidssituatie in verzoekers ongeloofwaardig bevonden regio van herkomst.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN